

## Arrest

nr. 243 716 van 6 november 2020  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. THEUWISSEN  
Amerikalei 95  
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 april 2020 waarbij verzoekende partij uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. THEUWISSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 28 april 2020 wordt beslist dat verzoekende partij uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.04.2020 bij onze diensten werd ingediend door :*

*A., K. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)*

*Geboren te Tafersit op 31.07.1980*

*Nationaliteit: Marokko*

*Adres: (..)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:*

*Redenen:*

*> Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:*

*-Betrokkene werd op 14.08.2000 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar uitgezonderd 6 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal en aan poging tot diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen.*

*-Betrokkene werd op 13.06.2001 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.*

*-Betrokkene werd op 09.08.2002 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.*

*-Betrokkene werd op 13.05.2003 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.*

*-Betrokkene werd op 16.02.2004 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was.*

*-Betrokkene werd op 15.02.2005 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.*

*-Betrokkene werd op 21.02.2005 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging tot diefstal, met geweld of bedreigingen, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was en aan verboden wapendracht.*

*-Betrokkene werd op 09.10.2006 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis.*

*-Betrokkene werd op 12.06.2008 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.*

*-Betrokkene werd op 23.12.2008 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.*

*-Betrokkene werd op 15.02.2011 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (2 feiten).*

*-Betrokkene werd op 14.10.2011 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van*

diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren.

-Betrokkene werd op 31.08.2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, twee personen te doden; aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was (2 feiten); aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis en heroïne; aan een vergunningsplichtig wapen te hebben gedragen zonder wettige reden en aan weerspanning met geweld of bedreiging, voorzien van wapens, tegen agenten.

Betrokkene maakt eveneens het voorwerp uit van een koninklijk besluit tot uitzetting van 10/06/2014.

Uit bovenstaande feiten blijkt duidelijk dat betrokkene door van zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §2”.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

**“EERSTE MIDDEL – TEGEN DE WEIGERINGSBESLISSING: SCHENDING VAN DE MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING VOORZIEN IN ARTIKELEN 9TER EN 62 VAN DE VREEMDELINGENWET, ALSOOK VOORZIEN IN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN DE BEGINSLEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MET NAME HET ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL; VAN ARTIKEL 55/4 VREEMDELINGENWET EN VAN ARTIKEL 3 EVRM.**

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

*Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.*

*Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).*

2.

*Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

3.

*Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

*Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.*

*Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.*

4.

*In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).*

*De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.*

5.

*Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels en beginselen in casu door verwerende partij werden geschonden.*

*Men heeft de aanvraag zelfs inhoudelijk niet onderzocht en besluit kortweg dat verzoeker uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet, doordat hij met zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde zou vormen in de zin van artikel 55/4, §2 Vreemdelingenwet.*

*Men verwijst vervolgens naar het strafverleden van verzoeker, zonder hier op in te gaan.*

*Op deze manier wordt de aanvraag van verzoeker gemakshalve afgewezen, waarbij een afdoende onderzoek naar de feitelijke gegevens van het dossier en een afdoende motivering totaal ontbreekt.*

*In artikel 9ter, §4 Vreemdelingenwet wordt inderdaad het volgende gesteld:*

*"De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4. "*

*Artikel 55/4, §2 Vreemdelingenwet stelt op zijn beurt:*

*"Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt. "*

Men verwijst vervolgens naar het strafverleden van verzoeker en de verschillende veroordelingen. Uiteraard is dit niet fraai en wil verzoeker thans de feiten niet minimaliseren, doch dient men - indien men het dossier wat grondiger had onderzocht - vast te stellen dat al deze veroordelingen feiten van diefstal of hiermee gerelateerde feiten betreffen.

Verzoeker kwam op 12-jarige leeftijd naar België, met zijn vader. Hij groeide hier dus op zonder moeder, als nieuwkomer en geraakte verzeild in de foute milieus.

Hij was jong, geraakte verslaafd aan drugs, rondde enkel zijn middelbare school af, vond geen werk, ... kortom, hij geraakte op het foute spoor en in geldproblemen.

Dit betreft geen excuus, doch verklaart wel waarom verzoeker in zijn jongere jaren verschillende keren werd veroordeeld voor een vorm van diefstal.

Uiteindelijk diende hij ook 6 jaar naar de gevangenis te gaan, waar hij zijn lesje definitief leerde.

Hij is thans ouder en beseft dat dit geen leven was... Ook zijn ziekte en het overlijden van zijn vader hebben hierin meegespeeld.

De laatste veroordeling van verzoeker dateert dan ook van 2012 en inmiddels dus 8 jaar geleden!

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met de milieus waarin hij zich vroeger bevond en begaat ook geen nieuwe feiten meer. Hij heeft zijn leven totaal omgegooid en leeft de Belgische wetgeving na. Als 40-jarige man wenst hij nog iets te maken van zijn leven.

Verzoeker zijn vader - die na zijn pensioen terugkeerde naar Marokko - overleed anderhalf jaar geleden waardoor hij ook geen enkele familie meer heeft in Marokko, waardoor hij hier des te meer integreerde.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden door de feitelijke en concrete elementen niet te onderzoeken en niet mee in aanmerking te nemen, en kortweg te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet door zijn strafblad.

Verwerende partij had evenwel moeten vaststellen dat al deze feiten kaderen in een gelijkaardig opzet (het betreffen stuk voor stuk diefstal(gerelateerde) feiten en dat de laatste veroordeling daarbij dateert van 8 jaar geleden. Men kan dus stellen dat er thans voldoende tijd is overgegaan, en verzoeker geen gevaar meer vormt voor de openbare orde!

6.

Verwerende partij had de aanvraag van verzoeker dan ook inhoudelijk moeten onderzoeken en beoordelen.

In die zin stelt verzoeker vast dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet uit twee delen bestaat:

- Verzoeker moet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling;

- Er moet geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft voorhanden zijn.

7.

Betreffende de medische conditie zelf van verzoeker (zie supra), werd een standaard medisch getuigschrift (STUK 3) voorgelegd alsook een medisch verslag (STUK 4).

Het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd is duidelijk en de situatie van verzoeker is ernstig.

In juni 2016 kreeg verzoeker de ernstige diagnose van acute myeloïde leukemie.

Dit is een kanker van het beenmerg die leidt tot ongeremde groei van jonge witte bloedcellen. Het beenmerg is een weke substantie die zich in het binnenste van onze beenderen bevindt en instaat voor de aanmaak van rode bloedcellen, bloedplaatjes en witte bloedcellen. Bij acute myeloïde leukemie wordt het beenmerg overwoekerd door onrijpe witte bloedcellen (blasten). Die woekering neemt de plaats in van de normale bloedaanmaak. Na verloop van tijd komen deze blasten ook in de bloedbaan en mogelijk ook in de organen terecht (informatie van de website van het Universitair Ziekenhuis te Gent).

Verzoeker diende vervolgens chemotherapie te ondergaan, met daaropvolgend nog drie consolidatiekuren.

In november van datzelfde jaar werd er tevens pulmonale aspergillose

Verzoeker voegt tevens een verslag toe dd. 17.10.2019 waarbij hij onderzocht werd ter controle (STUK 4) en waarbij het volgende wordt besloten:

“Het perifeer bloedbeeld en het beenmergspiraat wijzen op een blijvende complete remissie van de acute myeloïde leukemie, nu ongeveer drie jaar na het einde van de chemotherapie. [...] De verdere follow-up bestaat uit een controle van het bloedbeeld om de drie maanden tot vijf jaar na het einde van de therapie en een beenmergspiraat om de zes maanden tot vijfjaar na het einde van de therapie. [...]”

Er dient evenwel een onderscheid gemaakt te worden tussen remissie en genezing. Remissie betekent dat er op het ogenblik van de medische controle geen kankercellen werden gevonden in het lichaam. Er is pas sprake van genezing indien er nog een extra periode word overbrugd (informatie van de website

van de Stichting tegen Kanker). Bij een kanker als deze van verzoeker, spreken we over een periode van vijf jaar remissie.

Uit voornoemd medisch controleverslag blijkt tevens de behandelende artsen de kans op herval op 30 % inschatten, wat hoog is.

De situatie van verzoeker is dan ook ernstig. Hij dient dan ook nog steeds 1 keer om de drie maand op controle te gaan bij de hematoloog.

Op de vraag wat de gevolgen en mogelijke complicaties zouden zijn indien de huidige behandeling wordt stopgezet wordt het volgende geantwoord:

*“Herval van de acute leukemie kan leiden tot overlijden van de patiënt.”*

Een goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen en specialisten is dus absoluut noodzakelijk om een menswaardig leven te kunnen leiden.

De aandoeningen van verzoeker dienen bijgevolg met regelmaat te worden opgevolgd.

Dergelijke opvolging betreft een gespecialiseerde zorg. Dit blijkt ook uit het standaard medisch getuigschrift en uit het bijgevoegde medische verslag; verzoeker dient regelmatig een gespecialiseerde arts te raadplegen en dus niet enkel de huisarts.

De rechtspraak ter zake is duidelijk:

Er is niet vereist dat de ziekte/aandoening levensbedreiging is; het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel 13 mei 1998, RDE 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn en er dus continuïteit in de zorgverstrekking noodzakelijk is (zie bv. Kort.ged. Brussel 14 augustus 1996, T Vreemd. 1996, 373).

Verzoeker heeft nood aan gespecialiseerde zorgverstrekking en/of continuïteit in de zorgverstrekking ter opvolging van zijn aandoeningen. Een goede en gespecialiseerde opvolging is juist noodzakelijk om het risico op herval te vermijden.

De vaststelling dat er recent geen hospitalisatie of chirurgische ingreep is geweest, betekent geenszins dat de aandoeningen van verzoeker geen reëel risico inhouden voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico vormen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bij gebrek aan gespecialiseerde zorg en opvolging, vormen de aandoening van verzoeker wel degelijk een gevaar voor zijn leven (zie medisch getuigschrift waarin men zelfs spreekt van overlijden). Hierop wordt door verwerende partij niet ingegaan.

8.

Ten tweede diende verwerende partij bij de beoordeling van medische regularisatieaanvraag ook na te paan of verzoeker in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet is onderzocht, dan is er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad van State voegt hieraan toe (zie RvSt 30 oktober 1996, arrest nr. 62.844):

*“Ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle.”*

Dit werd totaal niet onderzocht, daar men kortweg besloot dat verzoeker uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij had evenwel concreet moeten onderzoeken of er een gespecialiseerde zorgverstrekking voorhanden is in het land van herkomst ter opvolging van de specifieke aandoeningen van verzoeker. Men had vervolgens moeten vaststellen dat dit niet het geval is.

Bovendien is het zo dat verzoeker thans reeds jaren in België verblijft en in Marokko bij niets of niemand meer terecht kan. Deze ondersteuning heeft hij wel in België.

Verwerende partij had specifieke informatie kunnen opvragen bij verzoeker of bij zijn behandelende artsen aangaande de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko, gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beiden. Men had verzoeker kunnen onderwerpen aan een medisch onderzoek, om alzo zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko te achterhalen, alsook het causaal verband tussen beiden. Dit is in casu allemaal niet gebeurd.

Verzoeker heeft objectieve en verifieerbare verslagen neergelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van deze verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is.

Voor verzoeker gaat het om een beslissing met zeer verregaande gevolgen, die aldus niet op dergelijke summiere wijze mag worden afgewezen zonder inhoudelijk onderzoek.

Verwerende partij had moeten nagaan of er een adequate, gespecialiseerde behandeling voorhanden en toegankelijk is voor de specifieke aandoeningen van verzoeker.

De huidige motivering doorstaat de toets aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering dan ook niet.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

9.

*Indien verzoeker zouden worden teruggestuurd, vormt dit bovendien een inbreuk op artikel 3 EVRM.*

*Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:*

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen”.*

*Zoals reeds werd vermeld in het oorspronkelijke verzoekschrift cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet, beschikt verzoeker niet over de financiële middelen voor een behandeling in Marokko.*

*Verzoeker verblijft bovendien al jaren in België, zodat hij hier een familiaal en sociaal netwerk heeft opgebouwd. Dit heeft hij niet in Marokko, waardoor hij er geen enkele vorm van ondersteuning heeft. Ook niemand van buitenaf is bereid om hem bij te staan. In België heeft hij een netwerk dat hem financieel kan steunen en hem kan helpen, ondersteunen en verzorgen.*

*Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoeker in de kou zal blijven staan in zijn land van herkomst.*

*Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker onder controle te houden. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de toestand van verzoeker te verschaffen. Het is bovendien aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Marokko niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoeker.*

*Er is sprake van een structureel geworden onaangepastheid van het systeem van sociale zekerheid in Marokko, van veelvuldige dysfuncties en onaangepastheden in het mechanisme van identificatie van de minvermogenden die de relevantie en de maatschappelijke efficiëntie van dit stelsel hebben aangetast*

*Wie arm is, dient dit aan te tonen aan de hand van een attest dat gratis toegang verstrekt tot de publieke ziekenhuizen. En zowel het verkrijgen van zulk attest als het vervolgens effectief toegang krijgen tot de publieke gezondheidszorg, zorgen voor problemen en - hetgeen zeer belangrijk is in het geval van verzoeker, waarin de noodzaak tot continuïteit in de zorg door de artsen is beklemtoond - voor vertragingen. Bij de aflevering van het attest van minvermogen wordt willekeurig vastgesteld, nu de criteria niet-gestandaardiseerd zijn, waardoor de economisch zwaksten soms verstoken blijven van toegang tot de gratis gezondheidszorg, terwijl de zware bureaucratie voor vertraging bij de aflevering van het attest zorgt, dat trouwens slechts kan dienen voor één medische instantie tegelijk. Eens het attest bekomen, duurt het lang alvorens er een afspraak kan bekomen worden, hetgeen niet verwondert, nu de budgetten van de ziekenhuizen toegekend worden op basis van alle patiënten samen, zonder onderverdeling naar het stelsel waaronder hij valt.*

*Geenszins is aangetoond dat verzoeker met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zal kunnen bekomen die hij nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gratis gezondheidszorg tonen aan dat het risico reëel is dat verzoeker gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging.*

*Bijgevolg is het evident dat verzoeker wegens het systeem van de gezondheidszorg in Marokko slechts beperkte toegang heeft tot adequate behandeling én opvolging waaraan hij behoefte heeft.*

*Bovendien is het zo dat verzoeker reeds geruime tijd niet meer in Marokko verblijft (hij verblijft immers reeds jaren in België) en daardoor in het land van herkomst geen gebruik kan maken van de sociale zekerheid, zodoende dat hij alle behandelingen persoonlijk zou moeten betalen, wat financieel onmogelijk is voor de patiënt.*

*Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Verwerende partij blijft totaal in gebreke in haar onderzoek en motivering op dit punt.*

*Rekening houdend met al deze elementen, kan er gesteld worden dat een verder verblijf in België noodzakelijk is voor verzoeker om een menswaardige medische behandeling én opvolging te verzekeren.*

*Indien verzoeker teruggestuurd zou worden, zou dit bijgevolg een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM. Het middel is dan ook gegrond.”*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9ter en 55/4 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet maar dat zij wordt uitgesloten van het voordeel van dit artikel gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, namelijk verzoekende partij heeft ernstige misdrijven gepleegd en zij maakt het voorwerp uit van een koninklijk besluit tot uitzetting van 10 juni 2014.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter juncto artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

*De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”*

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*



*Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.*

§ 2.

*Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.*

§ 3.

*Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, vóór zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.*

§ 4.

*Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

Uit het hierboven weergegeven artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om een verblijfsmachtiging te weigeren, ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de handelingen die in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet worden omschreven. Dit zijn niet om het even wat voor handelingen die indruisen tegen de openbare orde. Het moet onder meer gaan om vreemdelingen van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat ze een ernstig misdrijf hebben gepleegd. De memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet preciseert dienaangaande, citerend uit de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés”*: *“Dans le présent contexte, [...] un crime « grave » doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave [...]”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, 51, nr. 2478/1, p.109).

2.8. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel verwijst naar haar strafverleden zonder hierop in te gaan. Zij stelt dat dit strafverleden uiteraard niet fraai is en zij wil de feiten ook niet minimaliseren, maar al deze feiten hebben betrekking op diefstal of zijn daaraan gelieerd. Zij groeide als nieuwkomer op zonder moeder en kwam in het foute milieu terecht waarbij zij verslaafd raakte aan drugs, haar school niet afrondde en in geldproblemen geraakte. Dit verklaart waarom zij in haar jongere jaren verschillende keren werd veroordeeld voor diefstal. Zij heeft uiteindelijk zes jaar opgesloten gezeten, waardoor zij haar lesje heeft geleerd. Ook haar ziekte en het overlijden van haar vader spelen mee. Haar laatste veroordeling dateert voorts van 2012 en dus acht jaar geleden. Zij heeft geen binding meer met slechte milieus en begaat ook geen nieuwe feiten meer. Als 40-jarige wenst zij nog iets te maken van haar leven. Zij heeft ook geen familie meer in Marokko, haar vader overleed anderhalf jaar geleden. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke en concrete elementen die haar zaak kenmerken. Zij stelt geen gevaar meer te vormen voor de openbare orde.

2.9. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de talloze veroordelingen die de verzoekende partij in de periode 2000-2012 heeft opgelopen. Verzoekende partij stelt wel dat dit alles betrekking heeft op feiten van diefstal, maar zij gaat eraan voorbij dat de door haar gepleegde feiten van diefstal vaak gepaard gingen met geweld of bedreigingen. Bovendien kan zij hoegenaamd niet gevolgd worden in haar betoog dat zij enkel werd veroordeeld voor diefstal maar blijkt tevens dat zij veroordeeld werd voor drugsfeiten en dat zij bij haar laatste veroordeling op 31 augustus 2012 ook veroordeeld werd voor poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, twee personen te doden. Uit het vonnis ter zake blijkt dat verzoekende partij getracht heeft op twee politieagenten te schieten en hen te doden. Verzoekende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat dit zeer ernstige criminele feiten betreft. Zij werd voor deze feiten, samen met de andere door haar gepleegde feiten van diefstal met geweld of bedreiging, drugsfeiten en weerspanning met geweld of bedreiging voorzien van wapens tegen agenten, veroordeeld tot maar liefst zes jaar gevangenisstraf. Ook de zwaarte van de gevangenisstraf toont de ernst van de door haar gepleegde feiten aan.

Bijgevolg werd er overeenkomstig de bepalingen van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet nagegaan of er “ernstige redenen” zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een “ernstig misdrijf” zouden kunnen verantwoorden.

Er wordt bovendien op gewezen dat, gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet, de wetgever een ruime discretionaire bevoegdheid heeft toegekend aan de verwerende partij om te oordelen of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij handelingen heeft gepleegd, zoals bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. De verzoekende partij betwist de veroordelingen niet, maar zij is het oneens met het feit dat zij omwille van deze veroordelingen uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij meent dat geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar haar situatie.

2.11. Deze grieven kunnen niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij is nagegaan wat de feiten zijn die aan de basis van de veroordelingen liggen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verwerende partij, naar aanleiding van het koninklijk besluit tot uitzetting van 10 juni 2014 de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken reeds in overweging heeft genomen en oordeelde: *“de waslijst van veroordelingen het ernstig gevaar bewijst dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving; dat hij geen enkel respect heeft voor andermans eigendom en fysieke integriteit; dat hij geen enkele lering trekt uit vorige veroordelingen en telkens opnieuw nieuwe feiten pleegt; dat er geen enkel normbesef is; dat hij ook als minderjarige reeds feiten van diefstal en slagen en verwondingen pleegde en in de jeugdinstelling in Mol zat; dat er weinig gunstige vooruitzichten zijn; dat hij op 14-jarige leeftijd verblijfsrecht kreeg in België; dat zijn vader toen in België woonde; dat wat de huidige familiale situatie van betrokkene betreft, dient te worden vastgesteld dat zijn vader sinds 2008 is afgevoerd van ambtswege; dat zijn moeder nooit in België heeft gewoond; dat hij soms nog telefonisch contact heeft met een zus in Marokko, maar met zijn ouders in Marokko hij geen contact heeft; dat er in België enkel een gebrek aan familiale banden kan worden vastgesteld; dat er verder geen elementen zijn die erop wijzen dat de uitzetting afbreuk zou doen aan enig mensenrecht van betrokkene; Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;*

*Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;*

*Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;*

*Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;*

*Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels systematisch met voeten treedt;*

*Overwegende dat betrokkene in het verleden reeds meerdere kansen heeft gekregen om zich te herpakken;*

*Overwegende dat betrokkene, ondanks veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit;*

*Overwegende het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van zijn crimineel gedrag;*

*Overwegende dat betrokkene de openbare ernstig heeft geschaad;*

*Overwegende bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbewistingen op 26 september 2014 met arrest nr. 130 244. Uit voormeld arrest blijkt dat de Raad – inzake het betoog van verzoekende partij over haar familie- en privéleven in België en het gebrek aan banden met Marokko - als volgt heeft vastgesteld: “Uit het bestreden besluit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel is nagegaan of er sprake is van een gezinsleven. In het bestreden besluit wordt verwezen naar het advies van de Commissie waaruit blijkt dat verzoeker met zijn ouders in Marokko geen contact meer heeft en dat hij soms telefonisch contact heeft met een zus in Marokko. Het advies van de Commissie is gebaseerd op het gehoor van verzoeker dat plaats had op 21 oktober 2013 door de Commissie. Verzoeker meldde toen niet dat zijn zus in België zou wonen, zoals reeds uitvoerig werd besproken onder punt 3.5. Evenmin bracht de verzoeker de gemachtigde, nadat de Commissie haar advies had uitgebracht, op de hoogte van het bestaan van een zus in België. Aldus toont verzoeker niet aan dat het vastgestelde gebrek aan familiale banden in België op foutieve, onzorgvuldige of onredelijke gronden berust. Gezien het gebrek aan familiale banden in België, kon de verweerder dan ook besluiten dat verzoeker zich niet op een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM kan beroepen en was belangenafweging in het licht van dit onbestaande familieleven ook niet nodig.*

*Ten overvloede, in zoverre de raadsman van verzoeker nu een verklaring neerlegt van de voorgehouden zus van verzoeker alsook een kopie van haar F-kaart waaruit zou moeten blijken dat de voorgehouden zus in België verblijft, dient te worden benadrukt dat relaties tussen volwassen broers en zussen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Daartoe zijn bijkomende*

*elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden. Buiten een zeer korte en weinigzeggende verklaring van zijn zus, toont verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan en maakt hij derhalve niet aannemelijk dat de relatie met zijn zus beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.*

*Verzoekers bewering dat hij geen Arabisch of Frans spreekt, wordt niet gestaafd. Dat hij grote moeilijkheden zal kennen om zich terug te integreren in zijn land van herkomst wordt niet ontkend, maar verzoeker toont niet aan dat dat deze moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Hij stelt enkel nog een theoretische band te hebben met Marokko maar maakt geen melding van concrete sociale of culturele hinderpalen die zijn terugkeer bemoeilijken of zijn zelfredzaamheid in Marokko zeer ernstig beperken. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker aangeeft Berbers te spreken. Evenmin toont verzoeker aan dat het hem onmogelijk is om een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Hij toont ook niet aan dat het onmogelijk is om in Marokko een nieuw privéleven uit te bouwen.*

*3.13. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat in casu het algemene belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van verzoeker. Uit het bestreden besluit blijkt een belangenafweging en verzoeker blijft zelf in gebreke concrete elementen aan te brengen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en die van aard zijn het kennelijk onredelijk karakter van de doorgevoerde belangenafweging aan te tonen. Een schending van artikel 8 EVRM noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.”*

Het cassatieberoep tegen voormeld arrest werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 234 512 van 26 april 2016.

2.12. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het verblijf van verzoekende partij in België en de banden die zij met België en haar land van herkomst heeft. Zoals duidelijk blijkt werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk is zich opnieuw te vestigen in Marokko. Door opnieuw te verwijzen naar haar verblijf in België en de afwezigheid van banden met Marokko slaagt verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze haar situatie heeft beoordeeld. Het argument dat haar vader anderhalf jaar geleden overleden is, doet hieraan geen afbreuk nu zij eerder ook al gesteld had dat zij geen contact meer had met haar ouders in Marokko, zodat het overlijden van haar vader geen wijziging meebrengt wat betreft haar persoonlijke situatie.

2.13. Waar verzoekende partij stelt dat zij des te meer integreerde in België, gaat zij eraan voorbij dat zij sinds 9 september 2011 opgesloten heeft gezeten in de gevangenis en pas werd vrijgesteld op 17 december 2019. Verzoekende partij maakt in het geheel niet concreet aannemelijk dat zij tijdens haar opsluiting verder geïntegreerd zou geraakt zijn in België.

2.14. De duur van haar opsluiting – van september 2012 tot 17 december 2019 – is ook een element dat verzoekende partij volledig negeert wanneer zij poneert dat haar laatste veroordeling van acht jaar geleden is. Zoals duidelijk blijkt werd verzoekende partij pas op 17 december 2019 in vrijheid gesteld en heeft haar opsluiting voorkomen dat zij zich opnieuw zou inlaten met strafbare feiten. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar de datum van haar laatste veroordeling om daaruit af te leiden dat zij sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd en dit aantoonde dat zij niet langer een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Haar subjectieve betoog dat zij haar leven thans volledig heeft omgegooid en zij tot inkeer is gekomen, wordt door geen enkel concreet element ondersteund. Daarbij moet ook rekening gehouden worden met de overwegingen van de strafrechtbank waarbij de persoonlijkheid van verzoekende partij besproken werd en waaruit is gebleken dat: *“Beklaagde ging (...) zeer driest te werk en toonde niet het minste respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. Hij bracht hen in zeer groot gevaar door hen te bedreigen met een geladen wapen en deinsde er niet voor terug een jong meisje op het hoofd te slaan met een pistool.*

*Geweld tegen politieagenten is totaal onaanvaardbaar en een poging tot doodslag op agenten dient uiteraard streng bestraft te worden.*

*Druggebruik vormt absoluut geen enkel excuus voor dergelijke drieste feiten.*

*Beklaagde heeft duidelijk geen lessen getrokken uit zijn talrijke eerdere veroordelingen. (...)”*

Zoals duidelijk blijkt kan verzoekende partij bezwaarlijk naar haar moeilijke jeugd en druggebruik verwijzen om de zwaarwichtige feiten die zij heeft gepleegd te vergoelijken. Verzoekende partij heeft

verschillende veroordelingen op haar conto die allen doen getuigen van zeer zware feiten en de vaststelling dat verzoekende partij geen lessen trekt en op het criminele pad is verdergegaan.

Gezien de feiten, de kwalificatie van de misdrijven en de verwijzing naar de veroordelingen, die steun vinden in het administratief dossier is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om deze te kwalificeren als een "ernstig misdrijf" in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Voorts gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat artikel 55/4 van de vreemdelingenwet niet preciseert dat het om "actuele" ernstige misdrijven dient te gaan.

2.15. Waar de verzoekende partij erop wijst dat de medische aanvraag inhoudelijk had moeten behandeld worden en zij wijst op haar medische problematiek, is deze grief niet dienstig omdat beslist werd de verzoekende partij uit te sluiten van het voordeel dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet biedt en ten gevolge hiervan een onderzoek naar de grond van de zaak zich niet verder opdrong.

2.16. Waar verzoekende partij nog een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. In die zin is het ook nuttig te verwijzen naar de voorbereidende werken die expliciet bepalen: *"Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM."* (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36). Indien de verwerende partij beslist over te gaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zal zij daarbij rekening moeten houden met de op dat moment geldende medische toestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER